

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
จอมพราน
1

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสิทธิ์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกทะลุขั้วมหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมัจฉาหารา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าว ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส้ล่าไ้กัดเสือลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝั่ขอมดที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่า นวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี และมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हररा จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ไอ้เงี้ยวดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยังไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและป่าว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ
ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง
'จุพาทรีคุณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจาก
เรื่อง 'จุพาทรีคุณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวาราตรี' ของ 'พนมเทียน'
ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวาราตรี' มาเขียนเป็น
ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม
แห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

ศบอ.ย.บ

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

ขออย่า

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรม เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็
เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์
ก็จะไม่เป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ
เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

ครุฑอยุธยา

เพชรพระอุมา เล่ม 25

ตอน จอมพราณ

1

อำพล พลากร ผู้อำนวยการของบริษัทไทยไวต์ไลฟ์ นั่งสูบบุหรี่จิบอยู่คนเดียวภายในห้องรับแขกของอาคารบริเวณกักสัตว์ เขาอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างยืดยาว และลุกขึ้นยืนโดยเร็ว เมื่อบุรุษร่างสันทัดในชุดสีทึบก็ชะมุกชะมอมไปด้วยฝุ่นแดงก้าวเข้ามาในห้อง

“รพินทร์! มาเร็วทันใจดีเหลือเกิน ผมกำลังรอคุณอยู่ที่เดียว ให้ประเสริฐไปตาม นึกว่าคุณยังไม่มา ผมเห็นจะต้องออกไปหาคุณเองที่หนองน้ำแห่งตอนพลบค่ำนี้ให้ได้”

พร้อมกับพูด ผู้อำนวยการของกิจการส่งสัตว์ป่าออกนอกประเทศ (โดยอภิสิทธิ์) ก็กระวีกระวาดเข้ามาจับแขนเขา ดึงเข้ามา

ที่เก้าอี้ชุดหวายรองด้วยเบาะ แล้วกดไหล่พูดติดต่อกันโดยเร็วว่า

“นั่งลง...นั่ง พ่อคุณ เอาเบียร์ ปรันดี หรือวิสกีดี”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ถอดหมวกออก เป่าลมระบายความร้อน
ลงไปนอกเสื้อ พร้อมกับยิ้มเนือยๆ “ไม่ต้องห rokok ครับ อย่าห่วง
เลย”

นายทุนใหญ่ของเขาที่ทำงานร่วมกันมานานไม่ฟังเสียง
เดินไปที่ไซต์บอร์ด หยิบขวดวีเอสโอพี คีบแก้วออกมาสองใบ
แล้วตะโกนสั่งเด็กให้จัดน้ำเย็นกับน้ำแข็งมาให้ อึดใจเดียว
ทุกอย่างก็พร้อมวางอยู่บนโต๊ะ พรานใหญ่เพียงแต่ตื๋มน้ำเย็นจน
เกือบหมดแก้ว แล้วมองหน้าผู้อำนวยการซึ่งนั่งอยู่ตรงหน้าของ
เขา เสียงนายอำพลบ่นยืดยาวต่อมาปนหัวเราะ

“เจ้าประคุณเอ๊ย!...ไม่ค่อยได้พบหน้าตาเลย ตามหาตัว
ยากชะมัด พับผ่า! คุณทำให้ผมถูกด่าจนเอากระบุงโกยไม่ไหว
ตลอดระยะเวลาสองสามเดือนมานี้”

“ใครด่าคุณ เรื่องอะไรกันครับ?”

นายอำพลจู้ปากจิกจิก

“จะอะไรเสียอีกละ ก็พี่น้องราชสกุลวราฤทธิ์นั่นนะสิ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณหญิงดาริน เธอสับผมเสียไม่มีชิ้นดี หาวาผมไม่ติดต่อตามหาตัวคุณ หรือส่งข่าวอะไรให้เธอทราบบ้างเลย”

จอมพรานเล็กคิ้วหนึ่ง สีหน้ากร้านเกรียมด้วยไอแดดของเขาไม่ส่อความรู้สึกอะไรทั้งสิ้น แต่เอื้อมไปหยิบแก้วบรน์ดีมาดลึงไว้ในฝ่ามือทั้งสอง

“คุณอำพลก็ทราบดีอยู่แล้วว่า อาชีพของผมต้องเข้าป่าอยู่ตลอดเวลา นานๆถึงจะกลับมาที่หนองน้ำแห่งสักครั้ง”

อีกฝ่ายหัวเราะ จ้องใบหน้าคม ดวงตาเฉียบนั้นอย่างรักใคร่สนิทสนม

“คุณผิติดกับท่านเหล่านั้หลายครั้งหลายหนไม่ใช่หรือ บอกว่าจะลงไปเยี่ยมพวกท่านที่กรุงเทพฯ คุณก็ไม่ไป”

รพินทร์บิดกายอย่างเมื่อยขบเกียดร้าน พิมพา

“มันจำเป็นจริง ๆ ครับ ผมต้องมีธุระเข้าป่าอยู่เรื่อย และไ้การที่ผมไม่ได้ลงไปกรุงเทพฯ ก็ไม่ได้ทำให้ดีตกกลุ่มนายจ้างของผมท่านต้องผิตหัวอะไรนั้ก ผมมันคนป่าคนดง ห่างแสงสี

เมืองหลวงมานานก็เลยชักขี้เกียจ ลงไปเห็นความจ่อแจ้งในเมือง
หลวงผมก็เมาเสียแล้ว ไม่อยากจะเป็น ‘ลุงเซย’ ตอนเข้ากรุง ว่าแต่
คุณอำพลมีธุระอะไรสำคัญนักหรือครับ ถึงกับให้ผู้จัดการไปตาม
ผมมานี้?”

เจ้าของสถานที่หนึ่งไปครู่ หยิบชิการ์ที่วางไว้บนที่เขี่ย
ขี้มาจุดสูบอีกครั้ง

“เมื่อวานคืนนี้ท่านผู้ใหญ่เรียกผมลงไปพบที่กรุงเทพฯ...
ท่านรัฐมนตรีเกษตร และอธิบดีป่าไม้...”

นายอำพลกล่าวช้าๆ สิ้นหน้าเป็นงานเป็นการขึ้น พรานใหญ่
จิบบรั่นดี แล้วตะแคงหูอย่างฉงนนิดๆ มองหน้า ‘นายห้าง’ ของเขา
ตาไม่กะพริบเหมือนจะเตือนให้พูดต่อ

“ผมเคยพบท่านผู้ใหญ่เหล่านี้ และปรึกษาหารือกันมา
นานแล้ว”

“เกี่ยวกับอะไรครับ?”

“ก็เกี่ยวกับบริเวณป่าใหญ่ที่ผม คุณ และพวกเรา
ทั้งหลายทำมาหากินอยู่นี้แหละ”

“ทำไมหรือครับ?”

“รัฐบาลกำลังมีโครงการที่จะประกาศเขตป่าใหญ่ทั้งหมด เหล่านี้เป็นวนอุทยาน แหล่งสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่าตาม พ.ร.บ.”

“อ้ออ้อ...ไม่เลว...”

จอมพรานครางในลำคอเบาๆพร้อมกับยิ้มหยัน

“ว่างๆคุณอำพลลองเชิญท่าน ร.ม.ต. หรือท่านอธิบดีมา ประพาสป่าดงดิบแถวนี้ดูบ้างสิครับ แล้วก็ช่วยจัดหาพรานคนอื่น นำทางตรวจป่าให้ท่านด้วย สำหรับผมนะขอตัวก่อน เพราะผมไม่แน่ใจว่าจะให้ความคุ้มครอง ‘ท่านผู้ใหญ่’ เหล่านั้นได้หรือไม่จาก สัตว์ป่าดุร้ายและความตายนานาชนิด ในดงดึกดำบรรพ์แถบนี้ ก็ให้ท่านไปชี้เขตเอาเองว่าส่วนไหนบ้างจะทำเป็นวนอุทยาน หรือป่าสงวน ผมกลัวว่าจะพากันหายเข้าไปโดยไม่มีโอกาส กลับมาเท่านั้น”

นายอำพลโบกมือ

“ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณดี รพินทร์ ป่าที่คุณท่องเที่ยว

อยู่มันเป็นป่าเวอร์จิน ที่ยังไม่เคยมีมนุษย์คนไหนบุกเบิกมาก่อน มีแต่คุณเองนั่นแหละ...ที่เป็นผู้บุกเบิก มันอุดมสมบูรณ์ไปด้วย ทรัพยากรอย่างยิ่ง แต่มันก็คงเป็นดงมรณะของคนแปลกหน้า ไม่คุ้นเคยกับมันมาก่อน ผมเองก็ไม่ได้เป็นฝ่ายเสนอแนะท่าน ผู้ใหญ่เหล่านั้นหรอก แต่ท่านพอจะรู้ข่าว อันเนื่องมาจากกิจการ ส่งสัตว์ป่าออกจำหน่ายต่างประเทศของผมนี้แหละ”

“ความจริงท่านผู้ใหญ่เหล่านั้นก็ล้วนสนิทชิดชอบ หรือ เกี่ยวข้องเป็นญาติมิตรกับคุณอำพลทั้งนั้น...ไม่ใช่หรือครับ ไม่เช่นนั้นคุณอำพลจะไม่ดำเนินกิจการส่งสัตว์ป่าออกนอกได้ อย่างนี้หรอก มีคุณคนเดียวเท่านั้นที่ทำได้อยู่ในขณะนี้”

ผู้อำนวยการขยับปลายจมูกเบาๆ ทำทางเขาคิดอัดใจนิดๆ

“เรื่องนั้นเรารู้กันอยู่แล้ว ที่นี้มันเป็นดำริของรัฐที่จะ ประกาศเขตป่านี้ทั้งหมดเป็นป่าสงวน ห้ามไม่ให้มีการล่าสัตว์ ห้ามไม่ให้ตัดไม้ และจัดตั้งสถานีคุ้มครองดูแลขึ้น”

“ก็ดีนี่ครับ ถ้าเจ้าหน้าที่ป่าไม้คนไหนจะมาให้ความ คุ้มครองดูแลได้ สำหรับป่าแถบนี้”

“ไม่มีพนักงานป่าไม้คนไหนหรอกที่จะมาดูแลได้ นอกจาก

คุณคนเดียว และทางรัฐบาลก็กำหนดไว้แล้วว่า จะให้คุณนั้นแหละ เป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมดูแล ในฐานะที่คุณเป็นผู้บุกเบิกครั้งแรก และรู้จักหมดทุกห้วยหนอง ทุกขุนเขาชนิดหลับตาเดินได้ ทางมหาดไทยก็กำลังจะยกหมู่บ้านนอกสามะโนประชากรของคุณ คือหมู่บ้านหนองน้ำแห้งขึ้นเป็นตำบล และเขาจะให้คุณเป็น กำนันที่นั่นด้วย”

รพินทร์ ไพรวลัย ผายมือกว้างออกไปพร้อมกับยกไหล่

“ขอโทษที ผมไม่รับตำแหน่งอันมีเกียรตินี้หรอกครับ”

“ทำไม...ทำไมล่ะรพินทร์?”

อำพลถามเสียงสูง

จอมพรานหัวเราะหึๆในลำคอ

“ผมไม่อยากจะสร้างศัตรูครับ คุณอำพลรู้ดีอยู่แล้วว่า พวกเราแถวหนองน้ำแห้งและในป่าลึกเข้าไปล้วนเป็น ‘คนป่า’ กันอย่างแท้จริง ไม่ใช่คนเมืองเลย ชีวิตเขาแต่ละคนดำรงอยู่ได้ก็ โดยการหากินโดยอิสระจากทรัพยากรในป่านั้นแหละ คนเหล่านั้น ไม่สามารถจะไปซื้อไม้แปรรูปที่ไหนมาสร้างบ้านเรือนได้ เขาก็

ต้องตัดไม้ในป่าซึ่งมีอยู่อุดมสมบูรณ์นั้นแหละ มาปลูกเฟิงพักพอ
คัมแดดคัมฝนของเขา และเขาก็ไม่ได้เลี้ยงหมูเปิดไก่ หรือมี
อาหารอย่างที่ชาวเมืองหาซื้อกินกันได้ เขาก็ต้องอาศัยผัก หญ้า
และสัตว์ป่าเป็นอาหาร ล้มกวางหรือกระทิงได้สักตัวก็กินกันไป
แรมเดือน ไม่มีใครคิดที่จะทำลายป่าเป็นลำเป็นสัน นอกจาก
ประทังชีวิตอยู่ได้ไปวันๆตามประสาของเขา ถ้าหากที่นั่นประกาศ
เป็นเขตป่าสงวนเมื่อไร และถ้าผม...กลายเป็นเจ้าหน้าที่ของ
รัฐบาลคอยหวงห้ามไม่ให้ตัดต้นไม้หรือล่าสัตว์มาเป็นอาหาร
เมื่อไหร่ ผมก็คงตายเร็วเข้าเท่านั้น เพราะฉะนั้นขอให้เขาจัดหา
เจ้าหน้าที่มาทำงานนี้แทนผมดีกว่า สำหรับผมนะไม่เป็นไร
หรอก เท่าที่ผมเป็นพราน จับสัตว์มาขายต่อให้คุณอำพลอยู่
ทุกวันนี้ก็เพราะคุณอำพลจ้างผม คุณอำพลเองก็มีอิทธิฤทธิ์ที่จะ
ทำการค้าชนิดนี้ได้เพียงคนเดียวในประเทศไทย แต่ถ้าหาก
กิจการนี้จะต้องเลิกล้มไป ผมก็ยินดีเสมอ ผมไม่ใช่นักรังแกสัตว์
อย่างพรานสมัครเล่นหรือพรานจากเมืองกรุงทั่วๆไป การดักจับ
สัตว์ของผมเท่าที่แล้วมาก็มีใบอนุญาตถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่ง
คุณนั่นแหละ...เป็นผู้มอบหมายให้กับผม ถึงแม้ผมจะเลิกอาชีพ
นี้ไป ผมก็ไปทำอย่างอื่นได้ คุณนะสิลำบากหน่อย เพราะนี่เป็น
อาชีพหลักของคุณ ถ้าเขาห้ามจับสัตว์ป่าในเขตนี้เมื่อไหร่ คุณก็
ต้องเลิกล้มงานทั้งหมด

อำพลยับกายอย่างไม่รู้จะปลดโปรงใจนัก พุดเสียงต่ำ

“คุณรพินทร์ กฎทุกอย่างย่อมมีข้อยกเว้นทั้งนั้น ผมยังได้รับสิทธิให้ดำเนินการค้าสัตว์ป่าได้เหมือนเดิม และคุณก็ต้องออกตระเวนหาสัตว์ป่าตามออร์เดอร์ของผมเหมือนเดิมนั้นแหละ เพียงแต่ว่าเราจะป้องกัน และห้ามไม่ให้พวกพรานพื้นเมืองล่าสัตว์หรือตัดไม้”

รพินทร์ ไพรวัลย์ หัวเราะออกมาเบาๆ

“ยิ่งบรรลัษณ์หนักเข้าไปนะสิครับ ห้ามคนอื่นไม่ให้ทำ แต่ฝ่ายเราทำได้อย่างเดียว โอ้ย! รับรอง ไม่เพียงแต่ผมเท่านั้นที่จะถูกแอบเป้าดับภายใน 3 วัน 7 วัน สถานีก็กักสัตว์ของคุณอำพล ที่นี่ก็อาจถูกปล้น หรือแอบวางเพลิงเมื่อไหร่ก็ได้จากพวกพรานป่าพื้นเมือง ผมไม่เห็นด้วยเลยจริงๆกับไอ้วิธีกีดกันคนอื่นไม่ให้หาใส่ปากใส่ท้อง แต่เราเองกินเสียอย่างอิมหมีฟิมัน ความจริงผมหนีไอ้วิธีการชั่วชาติเลวร้ายแบบนี้เข้าไปอยู่ในป่าแล้วนะ แต่เสร็จแล้วกลับปรากฏว่าวิธีการชั่วๆแบบนี้ก็ยังแผ่ขยายเข้าไปเล่นงานผมและพวกผมได้อีกหรือนี้ ผมว่าคุณอำพลจะคิดผิดเสียแล้ว ผลที่สุด คุณจะอยู่ที่ตำบลนี้ไม่ได้”

“แปลว่าคุณไม่เห็นด้วยรี ที่จะให้เขตป่าเหล่านี้เป็น
ป่าสงวน?”

“ไ้การสงวนป่าไ้ไ้ะมันดีแน่ครับ แต่เราควรต้อง
พิจารณาเสียก่อนว่าป่าเขตไหนบ้าง และสภาพแวดล้อมโดย
ทั่วๆไป ป่าหนองน้ำแห่งนี้ป่าที่บดงดิบที่ห่างไกลผู้คนมาก
และถ้าวัดตามเส้นพรมแดนกันจริงๆแล้ว เดินแค่ไม่ถึง 30 กิโลเมตร
ก็เข้าเขตพม่าแล้ว คนป่าคนดอยในแถบนี้ก็มีไม่มากนัก ปีปีหนึ่ง
เขาตัดไม้กันไม่กี่ตัน ล้มสัตว์ที่มีอยู่ชุกชุมปีละเพียงไม่กี่ตัวเพื่อ
เฉพาะนำมาเป็นอาหาร ป่ายังไม่อยู่ในภาวะที่ถูกทำลายและ
จะต้องเร่งออกกฎหมายคุ้มครองขึ้นมา ผมอยากจะถามหน่อยว่า
หน้าไหนจะเข้ามาคุ้มครองได้ หน้าไหนสามารถจะเดินเข้าไป
คนเดียว หรือไปกับพวกโดยไม่มีพรานนำทางแล้วจะกลับออกมา
ได้ และสมมุติว่าประกาศเป็นเขตป่าสงวนจริงๆ ก็ไ้หน้าไหน
อีกล่ะที่จะสามารถคอยสอดส่องดูแลได้ทั่วถึง เวลานี้จะออก
กฎหมายก็ไปลอกเลียนประเทศที่เจริญแล้วเขามา แต่ถึงเวลาที่
จะต้องรักษากฎหมายขึ้นมาก็ไม่มีปัญญาจะทำได้ อย่างว่าแต่จะ
ตั้งเป็นสถานีวนอุทยานมีเจ้าหน้าที่ควบคุมดูแลแค่คนสองคน
เลย ต่อให้เอาทหารสัก 1 กองพันมาเฝ้าดูแล ก็คุ้มครองไม่ทั่วถึง
หรอกสำหรับดงดิบเขตนี้”

“ก็เพราะอย่างนี้นะสิ เขาถึงต้องการจะแต่งตั้งคุณเป็นหัวหน้าอุทยาน ควบคุมดูแล เพราะคุณชำนาญอยู่แล้ว”

รพินทร์ทำเสียงหึๆในลำคออีกครั้ง ยกบรินต์ขึ้นดื่ม

“ก็ได้ครับ แต่ต้องขออุปกรณ์มาให้ครบมือด้วย พอที่จะปฏิบัติงานให้ได้ผล ให้ผมได้ไหมล่ะ?”

“อะไรมั่งล่ะที่คุณต้องการ”

“หนึ่ง...ขอเฮลิคอปเตอร์ให้ผมสักลำ สำหรับบินตรวจป่าสอง...ของงบประมาณและกำลังคนประมาณอย่างต่ำ 500 คน เพื่อจะก่อตั้งสถานีหรือด่านตรวจประมาณ 150 จุด สาม...ขอให้ทางราชการจัดส่งอาหารประเภทเนื้อและผักไปให้ชาวป่าชาวเขาที่อาศัยอยู่ในบริเวณนี้ โดยไม่ต้องให้เขาออกล่าสัตว์ ก็ไม่มากอะไรหรอกครับ อาทิตย์หนึ่งมีเนื้อสัก 10 ตัว หมูสัก 30 ตัว หรือไก่สัก 200 ตัวก็เห็นจะพอ สำหรับในระยะแรกเริ่มนี้ ต่อไปเราก็จัดหาพันธุ์สัตว์เลี้ยงที่เป็นอาหารได้ไปให้เขาเลี้ยงกัน”

ผู้อำนวยการ บ.ไทยไวลด์ไลฟ์หงายหลังพิงเก้าอี้

“โดยความสัตย์จริง ผมก็ไม่คิดที่จะให้ป่าเขตนี้นี้เป็น

ป่าสงวนเลย รพินทร์ ผมมีความรู้สึกเหมือนคุณเหมือนกัน แต่ผู้ใหญ่ท่านจะเอาอย่างนี้ ผมก็ไม่ว่าจะคิดคำนึงอะไรจริง ๆ นะ อยากจะให้ท่านเหล่านั้นมาไต่ถามคุณพูดเดี๋ยวนี้เหลือเกิน มันจริงเหมือนอย่างคุณว่าทุกอย่าง”

“ผมถามคุณง่าย ๆ อย่างเดียว คุณอำพล ชาวเมืองนั้น มี หมู มีเนื้อ มีไก่กิน ชาวป่าชาวดอย ท่านผู้ใหญ่เหล่านั้นคิดว่า เขาควรจะกินอะไรครับ หมู ำคากับหนอน หรือว่าดินโป่งนั้นหรือ ถ้าห้ามไม่ให้เขาล่าสัตว์ ผมมีสติติดอยู่ในมือว่าพวกชาวป่าชาวดอย เหล่านี้ล่าสัตว์ป่าเพื่อเป็นอาหารวันละกึ่งตัว และป่านี้มีสัตว์อะไร อยู่บ้าง จำนวนสักเท่าไร คิดเทียบตามอัตราการล่าแล้ว มันไม่ถึง 1 เปอร์เซ็นต์ของสัตว์ที่มีอยู่ แต่ไ้การดักจับสัตว์ส่งให้แก่สถานี ของคุณ และคุณนำส่งออกนี้สิ เทียบแล้วมันจะลดจำนวนสัตว์ป่า บางประเภทไปถึง 30 เปอร์เซ็นต์ ทำไมเขาจึงไม่ห้ามคุณเรื่องการส่งสัตว์ป่าออกนอกบ้าง คำตอบมันก็มีอยู่แล้ว อย่าให้ผมพูด เลย ก็ยังดีนะ ที่คนมีอภิสิทธิ์อย่างคุณไม่มาเปิดกิจการตัดไม้ หรือโรงเลื่อยขึ้นที่นี่ ไม่งั้น ไม่น่าป่านีจะวอดไปสักเท่าไรก็ยังไม่ทราบ”

นายอำพลนั่งอึ้ง คอแข็งไป รพินทร์กล่าวเรียบ ๆ ต่อมา

“ผมยอมรับว่าผมเป็นพราน ดำรงชีพอยู่ด้วยสัตว์ป่าโดยตรง แต่นอกจากการจับสัตว์เป็นๆมาส่งให้แก่คุณตามคำสั่งแล้ว ผมไม่เคยทำลายสัตว์ไปอย่างไร้ประโยชน์ ขนาดเสือ ผมก็ยังไม่เคยยิง ถ้าหากไม่ใช่เพราะมันมาอาละวาดเล่นงานคนป่า คนดอยเข้า การจะประกาศเป็นป่าสงวนและตั้งสถานีวนอุทยานขึ้นจะต้องมีงบประมาณ ผมอยากทราบว่าทางการมีงบประมาณให้สักเท่าไรสำหรับป่าแถบนี้ ไม่ใช่ว่าคิดจะประกาศเป็นป่าสงวนก็เที่ยวได้หลับตาชี้ส่งเดช ผมถึงได้บอกว่า ขอเชิญให้ท่านเหล่านั้นเข้ามาประพาสป่าแถบนี้ดูหน่อยปะไร ไปเจอเอาไอ้พวกสาบเขียวที่ชอบจับคนไปอย่างกิน ขี้คร้านจะวิ่งกลับกระทวงไม่ทัน ไม่ต้องอะไรหรอก แค่เห็นรอยตีนช้างขนาดลงไปนั่งขัดสมาธิได้เท่านั้น ขี้จะวิ่งขึ้นไปอยู่บนหัวขมอม...

นี่ผมไม่ได้พูดเพื่อรักษาประโยชน์ของตนเอง บอกแล้วยังไงว่าถึงผมไม่จับสัตว์ขาย ผมก็ทำนาของผมได้ แต่พวกชาวป่าชาวดอยล่ะจะให้เขาอยู่กันยังไงไม่ทราบ รัฐเคยเหลียวแลอุ้มชูเขาบ้างหรือเปล่า เคยแม้กระทั่งจะรับรองว่าเขาเป็นคนไทยอาศัยอยู่ในแผ่นดินไทยนี้ไหม เพราะพวกนี้ไม่เคยมีสำมะโนครัวเป็นคนเถื่อน! โชคดีเท่าไรบ้างแล้วที่ความกัณธารและทึบของป่านี้ ทำให้พวกคอมฯไม่สามารถจะแทรกซึมเข้ามาได้ ผมรับรอง

ได้ว่าแถบนี้ไม่มีผู้ก่อการร้ายเลยสักคนเดียวและไม่เจียงสักกับอะไรทั้งสิ้น มีชีวิตอยู่ไปวัน ๆ กลางป่าดง ไม่คิดมักใหญ่ใฝ่สูงหรือกระตือรือร้นอะไรทั้งสิ้น พอใจในอัตภาพที่ตนเองมีอยู่แล้ว พร้อมทั้งธรรมชาติที่แวดล้อมรอบตัวอยู่ เขาถือว่าสิ่งเหล่านั้นพระเจ้าหรือเทวดาประทานมาให้แก่เขา พวกนี้ไม่เคยตัดไม้ขาย ไม่เคยล่าสัตว์ขาย นอกจากอยู่และกินในหมู่คณะของตนเองอย่างเดียวเท่านั้น ป่ายังเป็นป่าอยู่ ยังไม่มีอะไรแปลกปลอมที่มีพิษภัยใดๆแทรกซึมเข้าไป ทั้งต้นไม้ ทั้งสัตว์ป่า และทั้งมนุษย์ที่อาศัยอยู่ ล้วนเป็นธรรมชาติอันแท้จริงของโลกโดยบริสุทธิ์ เสือในป่านี้นับว่าจจับสัตว์กินเสียมากกว่าที่พวกชาวป่าชาวดอยจะล่ามาเป็นอาหารของตัว เพราะฉะนั้นก่อนที่จะแนะแนวทางอะไรให้แก่ผู้ใหญ่ของคุณ ก็โปรดไตร่ตรองเสียให้รอบคอบก่อนคิดให้มาก ๆ หน่อย

ผมไม่ขัดขวาง ถ้าหากรัฐจะเอาป่าบริเวณนี้เป็นป่าสงวนหรือวนอุทยาน แต่จะให้ผมรับหน้าที่ดูแล ผมขอตัว ตำแหน่งกำนันกำนันอะไร ผมก็ไม่เอาทั้งนั้น เลิกทำงานให้รัฐมานานแล้วก็ไม่อยากจะเข้าไปข้องแวะอีก และอีกอย่างหนึ่ง ลูกบ้านที่หนองน้ำแห่งของผมก็ยังไม่มีความพอที่ยกฐานะเป็นตำบลได้ มันก็แค่หมู่บ้านคนป่าที่หลงสำรวจเท่านั้น มีเพิงหรือกระต๊อบอยู่

ไม่ถึง 30 หลัง จะเป็นตำบลไปได้ยังงี้”

เจ้าของสถานที่ฟังคำพูดยืดยาว แต่เต็มไปด้วยเหตุผล
ของเขอย่างจำนนในที่ อัศวินชิการ์ลิก

เขารู้จักสุภาพบุรุษไฟรผู้นี้ดีเกือบจะเท่ากับรู้จักตัวของ
เขาเอง ตลอดระยะเวลา 3-4 ปีที่มีงานเกี่ยวข้องกับผูกพันกันอยู่

ตามปกติแล้วชายที่ชื่อ รพินทร์ ไฟรวัลย์ ผู้นี้เป็นคน
ไม่พูดอะไรมากนัก เขามักจะทำอย่างเดียว และทำอย่างได้ผลใน
ขีดความสามารถสูงสุด เกี่ยวกับการเป็นมัคคุเทศก์เดินดงหรือ
มือปืนคุ้มกันสัตว์ร้ายกลางป่าลึก เมื่อใครมาจ้างให้เขาเป็น
ผู้นำทาง ผลสำเร็จอันยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งจอมพรานผู้นี้ได้กระทำไว้
ก็คือการเป็นมัคคุเทศก์นำคณะนายจ้างติดตามคนหายสาบสูญ
กลับคืนมาได้โดยปลอดภัย ทั้งๆที่โลกภายนอกเข้าใจว่าบุคคล
ผู้นั้นเสียชีวิตไปแล้วถึง 99.99 เปอร์เซนต์

ถูกแล้ว บุรุษผู้นี้ไม่เคย ‘รังแก’ สัตว์ป่า นอกจากงานอาชีพ
การดักจับสัตว์เป็นๆโดยถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งบริษัทของ
นายอำพลเองเป็นผู้ถือลิขสิทธิ์อยู่ เพื่อนำส่งสวนสัตว์ต่างประเทศ

ทั่วโลก

เขารู้จักป่าในแถบนี้และอื่นๆหมดแทบทุกตารางนิ้ว สัตว์ใดที่ต้องสิ้นสุดชีวิตไปด้วยน้ำมือของเขา ก็ย่อมหมายถึงว่าสัตว์นั้นๆ เป็นสัตว์ดุร้ายอันตราย มีประวัติในการก่อกรรมราวีเพื่อนมนุษย์ หรือปศุสัตว์เลี้ยงพืชไร่นั้นั้น เป็นการกำจัด ‘ฆาตกรเดรัจฉาน’ เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ภายหลังจากพรานพื้นเมืองหมดความสามารถแล้ว และสัตว์ทุกชนิดในดงดิบกันดารแถบนี้ ก็ดูเหมือนจะรู้จักหน้า จำกลิ่นเขาได้แทบทุกตัวในฐานะ ‘เจ้าป่า’ อย่างแท้จริง

และเป็นที่ยอมรับกันว่า เขาผู้นี้เป็นจอมพรานเพียงผู้เดียวที่สามารถบุกบันเข้าไปจนถึงความลับเบื้องหลังเทือกเขาพระศิวะ พร้อมทั้งนำคณะภายใต้ความรับผิดชอบกลับคืนออกมาได้

ประวัติในเชิงพรานนำทางของเขาดังก้องไปในวงการพรานป่าหรือมัคคุเทศก์เสี่ยงภัยทั่วโลก ถ้าจะมีการกล่าวขวัญกันถึงพรานติดอันดับโลกด้วยกันแล้ว นามของ ‘รพินทร์ ไพรวัลย์’ เป็นนามหนึ่งในแถวหน้า ไม่ด้อยไปกว่าพรานผิวขาวในกาฬทวีปคนใดเลยทั้งอดีตและในปัจจุบัน

ก็สาเหตุนี้แหละ ที่ 'เบื่องสูง' ต้องการที่จะให้เขาผู้นี้รับหน้าที่เป็นผู้ดูแลคุ้มครองป่าละแวกนี้ ซึ่งเขาก็ปฏิเสธเสียแล้วอย่างไม่ไยดี

อำพลทอดสายตามองดู...บุรุษผู้นั้นนิ่งไปด้วยความคิด บุคลิกเดิมของบุคคลผู้นี้ เขาเคยพบเห็นอย่างไรแต่ครั้งแรก เมื่อเริ่มรู้จักและทำงานร่วมกันมาจนกระทั่งบัดนี้...เป็นยังไงก็ยังไม่

ร่างเพรียวกะทัดรัด แกร่งเกร็ง ใบหน้าเสียม โหนกแก้มสูง จมูกเป็นสันตรง เบ้าตาลึกที่แฝงแววตาสีน้ำตาลซึ่งเก็บซ่อนความรู้สึกทุกสิ่งทุกอย่างไว้ภายในอย่างสุดที่จะอ่านได้ ผมยาวหยักเป็นคลื่นปรกท้ายทอย ผิวแดงเกรียมบึกบึนเนียนขาดและทรหดชนิดสุดใจขาดดิน แต่สุขภาพอ่อนโยนและถ่อมตนเสมอ

ไม่น่าเชื่อเลยในข้อที่ว่า อดีตของชายผู้นี้คือนักเรียนการทหารจากประเทศเยอรมนี และอดีตนายตำรวจตระเวนชายแดนยศ ร.ต.อ. คนที่ผ่านโลกศิวิไลซ์ขีดสุดมาแล้ว แต่กลับมากุ่มชีวิตทั้งชีวิตหมกอยู่ในกลางดงพงไพรหันหลังให้แก่สังคมของชาวศิวิไลซ์ (ซึ่งความจริงโหดร้ายป่าเถื่อนยิ่งกว่าสัตว์ป่า) โดยสิ้นเชิงชนิดไม่คิดที่จะหวนกลับเข้าไปอีก

วิญญาณของเขาทั้งหมดดูเหมือนจะฝากไว้กับป่าดงพงทึบเสียแล้ว

“ผมก็ไม่รู้จะพูดยังไงถูกเหมือนกันนะ รพินทร์...”

ในที่สุด ผู้อำนวยการเอ่ยขึ้นด้วยเสียงที่เบาลง

“ทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมบอกกับคุณมานี้เป็นแต่เพียงการตำริหรือเริ่มวางโครงการเท่านั้น ผมก็เห็นกับคุณด้วยเหมือนกันในข้อที่ว่า ท่านผู้ใหญ่เหล่านั้นควรจะได้อาเห็นสภาพของป่าดงแถบนี้เสียก่อนที่จะตัดสินใจทำอะไรลงไป ว่าแต่ถ้าหากจำเป็นจริงๆ ท่านเชิญคุณไปพบ คุณจะรังเกียจไหม?”

พรานใหญ่สั่นศีรษะช้าๆ คงยั้งเนือยอยู่เช่นนั้น

“คนอย่างผมไม่มีเกียรติพอที่จะได้ไปพบ ร.ม.ต.หรืออธิบดีหรอกครับ และผมก็ไม่ถนัดใจจะไปด้วย แต่ถ้าหากท่านเหล่านั้นจะมาตรวจราชการที่นี่และมีคำสั่งให้ผมมาพบในละแวกที่ไม่เกินสถานีกำสัตว์ของคุณที่นี่ ผมก็จะมา”

“คุณรู้อะไรเกี่ยวกับตัวคุณบ้างหรือยัง?”

“ข่าวอะไรครับ?”

“นิตยสารเกี่ยวกับการล่าสัตว์และปืนผาหน้าไม้ในสหรัฐอเมริกา ประเภทชู้ตเตอร์สไบเบิ้ล กันไดเจ็ท กันส์แอนด์แอมโม สปอร์ตอฟิลด์ และอีกหลายเล่มในเยอรมนี นำเรื่องราวการเป็นพรานนำทางของคุณให้แก่คณะของคุณชายเชษฐา ตีพิมพ์เป็นบทความแพร่กระจายไปทั่วโลก มีรูปภาพของคุณและคณะเดินทางทุกคน รวมทั้งคุณชายอนุชาที่ถูกตามตัวคืนมาได้ นำลงด้วย ยกเว้นจากนิวยอร์กไทมส์ที่เสนอข่าวไปก่อนแล้ว ตอนที่พวกคุณกลับมาถึงใหม่ ๆ”

รพินทร์เบิกปากนิดหนึ่ง

“ผมไม่สนใจหรอกครับ และไม่เคยอ่านด้วย พร้อมทั้งไม่ต้องการอ่าน โปรดอย่าได้จัดหาหนังสือเหล่านั้นมาให้ผมเลย คณะนายจ้างของผมเองและคุณนั้นแหละที่ร่วมกันให้ข่าวนี้แก่ผู้สื่อข่าวไป โดยที่ผู้สื่อข่าวเหล่านั้นไม่เคยได้มาพบหรือรู้จักผมเลย ผมเกลียดการเป็นข่าวเอิกเกริกที่สุด ก็สาเหตุนี้แหละที่ผมไม่อยากลงไปพบหน้าผู้คนในกรุงเทพฯ”

นายอำพลถอนใจอย่างอ่อนใจ ดิ่งลิ้นชักโต๊ะรับแขกหยิบ

ของจดหมายจำหน่ายเป็นภาษาอังกฤษประทับตราไปรษณีย์
ของเคนยา สหภาพแอฟริกาใต้โยนลงไปตรงหน้าเขา รพินทร์
เหลือบลงดูนิดเดียว ไม่แต่ต้อง แต่ถามว่า

“ออร์เดอร์สังสัตว์หรือ?”

“เปิดอ่านดูเอง”

“ผมไม่สนใจหรอกครับ”

“มันเกี่ยวข้อกับตัวคุณ”

“จะเกี่ยวข้ออย่างไร ผมก็ไม่สนใจทั้งนั้น ผมสนใจอยู่
อย่างเดียว ขึ้นมาพบคุณที่นี่ก็เพื่อขอเบิกเงินงวดที่ยังค้างอยู่อีก
สามหมื่นเศษจากสัญญาสังสัตว์งวดล่าสุด”

“เรื่องนั้นนะไม่สำคัญหรอก ประเดี๋ยวผมจะเซ็นเช็คจ่าย
ให้คุณเลย คุณไม่อ่านจดหมายฉบับนั้นก็ไม่ใช่ไร แต่จะให้ผม
บอกให้ฟังคร่าวๆไหม?”

“ก็ดีเหมือนกัน คงอย่างผมอ่านหนังสือไม่ค่อยจะออก”

นายอำพลมองเขาอย่างเขม่นๆ

“สมาคมคุ้มครองสัตว์ป่าแห่งโลกและสมาคมไวท์ฮันเตอร์แห่งสหภาพแอฟริกาใต้ ขอเชิญคุณเป็นแขกผู้มีเกียรติไปร่วมสัมมนาเกี่ยวกับการคุ้มครองสัตว์ป่าที่เคนยา และให้คุณไปศึกษาชีวิตสัตว์ป่าในซาฟารีด้วย ค่าใช้จ่ายทั้งหมดทางสมาคมทั้งสองจะเป็นผู้ออกให้แก่คุณ ถ้าตกลงก็เตรียมเดินทางได้แล้ว กำหนดสัมมนาววันที่ 15 เดือนหน้า ผมแถมพ็อกเก็ตมนี่ให้คุณอีก 3 หมี่นบาท”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ตอบหน้าตาเฉยว่า

“ช่วยตอบเขาไปที่เถิดครับว่าผมขอสละสิทธิ์ และถ้าไม่ขัดข้องอะไร คุณอำพลก็ควรจะไปแทนผมในฐานะที่เป็นผู้ค้าสัตว์หรือส่งสัตว์แลกเปลี่ยนกับพวกนั้นอยู่แล้ว”

“ทำไมนะรพินทร์ ทำไมคุณถึงเป็นคนสมณะจนเกินไปแบบนี้”

นายอำพลร้องขึ้นอย่างขัดใจ

“ผมถือคติว่า หัวใจที่สันโดษย่อมมีความสุขเสมอ แล้วอีกอย่างหนึ่ง ผมก็พูดภาษาชาวเขาเสียจนพูดภาษาคนผิวขาวไม่ค่อยจะเป็นแล้ว ผ่าขวาม้าก็ใช้ผูกคอแทนเนคไทมานานเสีย

จนผูกเคาไทไม่เป็น เวลาจะใส่เสื้อสากล ผมก็รู้สึกคันขยุกขยิกไปหมด โปรดอย่าว่านวยอะไรเกี่ยวกับตัวผมนอกจากงานในหน้าที่เลยครับ และผมขอขอบคุณที่คุณหวังดีกับผม...แล้วก็...”

เหลือบตาขึ้นมองหน้านายจ้าง เว้นไปนิดหนึ่ง ตามต่อมาว่า

“เรื่องนี้เท่านั้นเองหรือครับ ที่คุณสั่งให้คนไปตามผม ขึ้นมาบอกว่าเป็นชาวต่วน?”

“นี่มันเป็นแต่เพียง ‘สะเก็ด’ ของชาวต่วนเท่านั้น ส่วนไอ้ที่ต่วนจริง ๆ จนผมต้องให้คนลงไปตามคุณออกมาจากป่าก็คือ...”

ผู้อำนวยการ บ.ไทยไวลด์ไลฟ์ลุกขึ้นยืน ผายมือเข้าไปยังห้องทำงานอันโอ่อ่าของเขา ซึ่งขณะนี้ประตูปิดอยู่

“มีคนสำคัญคนหนึ่งรอพบคุณอยู่ในนั้นครับ เชิญ...คุณรพินทร์”

พร้อมกับก้มศีรษะให้นิดหนึ่ง

จอมพรานมองไปทางห้องนั้น หัวคิ้วย่นนิดหนึ่ง

“คนสำคัญ?” เขาทวนคำเบาๆ “สำคัญเสียจนผมจะต้องเข้าไปพบที่เดียวหรือ?”

“ผมคิดว่า ‘สำคัญ’ ถึงขนาดนั้นทีเดียวแหละ อย่างน้อยก็นึกว่าเห็นแก่ผมก็แล้วกัน”

พรานใหญ่ผู้บุกเบิกเทือกเขาพระศิวะมาแล้ว ลูกขึ้นยืนอย่างเนือยชา มองหน้านายอำเภอก็คิดหนึ่งแล้วเดินตรงเข้าไปยังหน้าห้องนั้น หนึ่งไปอีกชั่วขณะก็ผลึกประตูเข้าไปอย่างเงิบๆ

ใครคนหนึ่งกำลังยืนหันหลังให้กับทางเข้า หันหน้ามองออกไปทางหน้าต่างในลักษณะทอดอารมณ์ แขนทั้งสองประสานกันกอดอกไว้ ผมดำสนิท เคลี้ยไหล่ เสื้อโปโลสีเข้มแขนสั้นเผยให้เห็นผิวของลำแขนเป็นสีชมพูสดปลั่ง กางเกงอันเป็นแฟชันล่าสุดจากยุโรปขายาวสีตัดกับเสื้อเอวกิ่ว ตะโพกกลมร่างอวบค่อนข้างสูง

รพินทร์ชะงัก คิ้วขมวดย่น จ้องด้านหลัง

ร่างนั้นยืนนิ่งเฉยอยู่อดีตใจใหญ่ก็ค่อยหันกลับมาช้าๆ ตา

เป็นประกายดำขลับ แต่สีหน้าเรียบเฉยปกติ พูดเบาๆว่า

“ดิฉันชื่อ หม่อมราชวงศ์หญิงดาริน วราฤทธิ์...คุณเป็นใครคะ?”

รพินทร์ ไพรวลัย ตะลึง ลืมหายใจไปชั่วขณะ!

ดอยยาบ

ไบหน้าและเรือนร่างนั้นแจ่มเจิดเลิศลักษณะเกินกว่าที่เขา...
 รพินทร์ ไพรวลย์ ผู้นี้รู้จักมาก่อน แม้ว่าจะจำเค้าหน้าและ
 ทรวดทรงนั้นได้ในห้วงจินตนาการทุกขณะจิต นับตั้งแต่วันจาก
 กันครั้งสุดท้าย จวบกระทั่งมาพบเห็นอย่างไม่คาดฝัน ณ บัดนี้

ประมาณ 5 หรือ 6 เดือนเต็มๆที่เขาไม่ได้เห็นหล่อนอีก
 เลย ดาริน วราฤทธิ์ หม่อมราชวงศ์หญิงคนนั้น...ผิวพรรณ
 เปลี่ยนแปลงไปเกือบจะเป็นคนละคน ถ้าไม่ใช่เพราะน้ำเสียง
 และเค้าโครงไบหน้าที่ยังเหลือเค้าอยู่

อิมเอิบงามสะพรั่งเสียยิ่งกว่าสมัยที่เขาได้พบเห็นเป็น
 ครั้งแรก ณ สถานีกักสัตว์ของนายอำพลแห่งเดียวกันนี้มากมาย
 นัก ทั้งๆที่สมัยนั้นก็สวยงามไม่อยากจะมองแล้ว สำหรับคนป่า
 คนดอยเช่นเขา

หล่อนยืนอยู่ภายในห้องนั้นเพียงคนเดียว มือทั้งสองยัง
 กอดอก เอียงคอดินดู หน้าวางเฉย แต่แววตาพรายยิ้ม เอาล้น

คุณกระพุงแก้มสีผิวมะปราง มองประธานสายตามาแว่นิ่ง

รพินทร์เอามือแตะกระเป๋าสีเสื้อที่มีจดหมายบรรจุของ
สีชมพูสนิทหนึ่งอยู่อย่างลึมตัว จดหมายยังแนบหัวใจเขาอยู่ และ
ได้อ่านมันไปทุกตัวอักษรไม่เกิน 2-3 ชั่วโมงที่แล้วมานี่เอง บัดนี้
เป็นไปได้อะไรที่ ‘เจ้าของจดหมาย’ มายืนอยู่ตรงหน้า ห้างเพียง
แค่ไม่กี่ก้าวจนได้กลิ่นน้ำหอมโชยมาจางๆเมื่อลมพัดเข้ามาทาง
หน้าต่าง

และเขากียังยืนตัวแข็งเป็นท่อนหิน เหมือนคนถูกสาปอยู่
เช่นนั้น ความปีติอันเร้นลึกวิ่งเข้าจับกลางหัวหัวใจจนแทบ
เป็นลมหน้ามืด

“คุณหญิง!”

หลุดปากออกมาได้เพียงแค่นั้น และยังกระดิกกระเดี้ยตัว
ไม่ได้

“ฮือม! ไม่เลว...เรียกฉันได้ถูกต้องดีนี่...”

หล่อนพูดใสเรียบแบบเดิม วางหน้าตาอย่างสนิท เยื้อง
เข้มช้า เคลื่อนเข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้า ห้างแค่เอื้อม

“ฉันต้องการพบพรานคนหนึ่งค่ะ เขาชื่อรพินทร์ ไพรวลย์
คุณรู้จักเขาบ้างไหม ควรจะรู้จักนะ เพราะคุณก็เป็นคนอยู่แถวๆ
นี้ไม่ใช่หรือ?”

“ครับ ก็พอรู้จัก...”

อีกฝ่ายหนึ่งตอบเสียงแหบพร่า

“แต่คุณหญิงพอจะบอกให้ทราบได้บ้างไหม ว่าคุณหญิง
มีธุระอะไรกับเขา”

คิ้วงามข้างหนึ่งเลิกขึ้นน้อยๆ

“ฉันอยากจะถามเขาว่า เขาได้รับจดหมายจากฉันแล้ว
หรือยัง”

“รู้สึกว่...เขาจะได้รับจดหมายฉบับหนึ่ง เมื่อตอนเที่ยง
วันนี้เลย อ้อ! ดูเหมือนจะอยู่ที่นี้”

พร้อมกับพูด รพินทร์ ไพรวลย์ ค่อยๆดึงซองจดหมาย
สีชมพูออกมาจากเสื้อชูให้ดู ราชสกุลสาวมวดคิ้วนิดหนึ่ง

“เอ๊ะ! ใช่แล้วนี่ จดหมายของฉันเองนะแหละ ฉันเขียน

มาถึงเขา แล้วทำไมมันมาอยู่ที่คุณล่ะ”

“ก็มันจำเป็นอยู่เอง เพราะบังเอิญผมก็ชื่อนายรพินทร์ นามสกุลไพรวลัย เหมือนคนคนนั้นเสียด้วย”

“แปลกนี่! แถวนี้มีคนชื่อรพินทร์ ไพรวลัย ก็คน?”

“ไม่ใช่เฉพาะแถวนี้หรอก ตลอดทั้งโลก มีคนชื่อรพินทร์ ไพรวลัย อยู่คนเดียวเท่านั้น คือคนที่ยืนอยู่ตรงนี้แหละ”

ร่างนั้นเดินใกล้เข้ามาอีกจนเกือบชิด ชะโงกเข้ามาจ้องหน้าแล้วเดินวนซ้ำๆ พิจารณาจากศีรษะจรดปลายเท้าไปรอบๆตัว จนครบรอบกลับมายืนอยู่ตรงหน้าอีกครั้ง

“ไม่ใช่!...”

ม.ร.ว.สาวสันติศีรษะ พูดเสียงหนักๆ

“รพินทร์ ไพรวลัย คนนั้นรูปหล่อออก แต่คุณหน้าเหมือนแก๊งหรือกวางแบบนี้ ดุยังงี้ก็ไม่เหมือน”

ยังไม่ทันจะขาดเสียง จอมพรานก็สวมกอดไว้เต็มอ้อมแขน

แล้วจับเอวยกชูสูงขึ้น ดารินหัวเราะคิก กอดรอบศีรษะเขาไว้แน่น
รพิณทร์ซบหน้าลงกับทรวงอกที่กำลังกระเพื่อมอยู่ด้วยอาการ
หัวเราะนั้น ทั้งๆที่ยังอ้อมลอยขึ้นจากพื้น

“ระวังนะ เดี่ยวหกล้ม!” หล่อนร้อง

แล้วทั้งสองล้มลงไปด้วยกันจริง ๆ บนโซฟาตัวยาวกลาง
ห้อง หล่อนประคองจับหน้าเขาไว้ด้วยฝ่ามือทั้งสอง พวงแก้ม
ทั้งสองข้างแดงปลั่ง ตาต่อตาสบกันนิ่งเหมือนจะมองลงไปให้ถึง
หัวใจของกันและกัน อึดใจต่อมา หล่อนก็โผล่เข้ากอดคอเขาไว้
แน่นเหมือนเด็ก ๆ หลับตานิ่ง ต่างคนต่างอยู่ในอ้อมกอดของกัน
และกัน ไม่อาจพูดคำใดได้ทั้งสิ้นชั่วระยะเวลาหนึ่ง

“คิดถึงเหลือเกิน”

ในที่สุดเขาเป็นฝ่ายพึมพำด้วยเสียงดังไม่เกินกระซิบ

“เหมือนฝัน...รับจดหมายตอนเที่ยง ไม่นึกเลยว่าพอ
ตกบ่ายก็พบตัวเจ้าของจดหมาย ดีใจจนพูดไม่ออก”

รพิณทร์พูดออกมาจากแก่นแท้ของหัวใจจริงของเขา

ในขณะนี้

ดารินผละไบบนหน้าออกจากเขา กายยังเอนทับอยู่บนตัก แขนข้างหนึ่งโอบรอบคอไว้ นิ้วชี้ของอีกมือหนึ่งแตะเบาๆ มาที่ริมฝีปากของเขากระซิบตอบซ้ำๆ

“โก...หก!”

รพินทร์จูบอีกครั้ง หนักหน่วงและนาน ทั้งสองกอดรัดกัน แน่นประดุจจะกลืนเป็นร่างเดียวกัน ฝ่ามือของเขาลูบไล่ไปตลอดทั้งแผ่นหลังของหล่อนเหมือนจะพิสูจน์ให้แน่ชัดว่า ร่างที่อยู่ในอ้อมแขนในขณะนี้คือ แม่ดอกฟ้าดาริน หาใช่ความฝันเพื่อของตนเองที่สร้างให้เกิดเป็นภาพมายาขึ้นมาไม่

“โกหกใครก็คงโกหกได้ แต่โกหกหัวใจตัวเองไม่ได้หรอก ผมหมายความว่าพุทจริง ๆ”

น้ำเสียงนั้นหนักแน่นและลึก ดารินย่นจมูกล้นิดหนึ่ง เอานิ้วไต่ไปตามใบหน้ากร้านเกรียมมัน แล้วมาเชยเบาๆ ที่ปลายคางซึ่งครีမ်เชยไปด้วยเครา

“สกปรก...ชะมุกชะมอม แล้วก็นิสัยไม่ชอบโกนเครา

ตามเคยนะ นายพรานของฉัน”

“ชาวดินชาวดอยจะให้เหมือนชาวฟ้าชาวสวรรค์ได้อย่างไร
...ว่าแต่ไปยังไงมายังไงกันครับนี่?”

ประโยคหลังน้ำเสียงเขาจริงจังขึ้น ทำท่าจะขยับลุกขึ้นยืน
แต่ดารีนไม่ยอม คงเอนทับตักอยู่เช่นนั้น รพินทร์กระสับกระส่าย
ไม่สบายใจนัก กระซิบ

“ประเดี๋ยวคุณอำพลโผล่เข้ามา...”

“ไม่หรอก เขารู้หน้าที่ของเขาดี จะไม่มีใครโผล่เข้ามาในนี้
เป็นอันขาด จนกว่าฉันจะร้องว่าถูกปล้ำ และถ้าคุณขึ้นทำสะดึง
ผลักฉันลงจากตักที่เคยหนุนนอนเมื่อไหร่ละก็น่าดูชม ฉันจะร้อง
ให้ดังลั่นที่เดียว ลองดูไหม?”

“คุณหญิง...?”

“หือม?... ”

“ยังเอาแต่ใจตัวเองตามเคยนะ”

“ไม่ตามเคยหรอก แต่ยิ่งกว่าเก่าเสียอีก ไม่งั้นก็คงไม่บุก

มาจนถึงนี้ และไม่ใช่แต่แค่นี้เท่านั้นนะ ประเดี๋ยวจะบุกตามไปจนถึง ‘บ้านทาร์ซาน’ ของคุณที่หนองน้ำแห้งทีเดียว”

จอมพรานยังอยู่ในอาการงไม่สร้าง จ้องตาล่อนเขม็งอยู่เช่นนั้น หล่อนดีดปกคอเสื้อเขาเล่น แล้วดึงกระสุน .30-06 ที่เสียบอยู่ในรังกระสุนเหนือกระเป๋าน้ำอกออกมาคลึงในมือ จุบที่ปลายหัวกระสุนแบบซิลเวอร์ทิปนั้นเบาๆ แล้วตะรอยจุมไปที่ริมฝีปากเขา หรีตาให้ชนิดหนึ่งถามว่า

“ตัวฉันหนักขึ้นไหม?”

“ไม่หนักขึ้นหรอกครับ แต่รู้สึกจะเป็นปฐุ่มนั้มไปหน่อย ไม่แข็งบั้่งเหมือนกับตอนเดินอยู่ในป่า”

“พูดดี ๆ ‘ปฐุ่มนั้ม’ นะ หมายความว่ายังงั้ อ้อ! นึกว่าใคร ‘ขยำ’ เสียบจนละไปหมดหรือยังงั้?”

“นิสัยพาโลก็ยังเหมือนเก่า แต่ก็น่ารัก ผมหมายถึงแต่เพียงว่า ชีวิตอันสมบุรณ์พุนสุข แวดล้อมไปด้วยสรรพสิ่งของความศิวิไลซ์ มันทำให้คุณหญิงดารีนากลับไปเป็นคุณหญิงดารีนา

ในราชสกุลตามเดิม ไม่เหมือนตอนที่เป็็น ‘นายหญิง’ ของผม
ท่ามกลางสารพัดภัยนานาชนิด ว่าแต่คุณหญิงยังไม่ทำให้ผม
หายงงเลย”

“งงอะไรจ๊ะ?”

“จดหมายมาถึงผมหยกๆยังไม่ก็ชั่วโมง ตัวคุณหญิงก็
ขึ้นมาสืบแล้ว”

“นี่ไปไม่ถึงไซ้ไหม?”

“ครับ เทวดาเขี้ยวๆลงมาก็บอกก็ยังไม่เชื่อ”

“แล้วเตี้ยนี่ล่ะ เชื่อแล้วหรือยัง?”

หล่อนถาม เอียงแก้มไปแนบจมูกเขาเบาๆ เขานิ่ง ดาริน
ขยับตัวนั่งให้ถนัดขึ้นบนตัก เอากระสุนไรเฟิลที่ถืออยู่ในมือจ่อ
ปลายของมันเข้าที่หัวใจเขา

“ฉันมาที่นี่เพื่อจะเอาไอ้ลูกชนิดนี้เจาะเข้าไปในหน้าอก
ของคุณ คนใจร้าย ใจดำ ใจอำมหิต ใจ...”

หล่อนพูดไม่ทันจะขาดประโยคก็ต้องสะดุดชะงักไป

เพราะริมฝีปากถูกประทับ หล่อนกระดิกปลายลิ้นไปแตะล้อเล่นกับปลายลิ้นของเขา แวบเดียวก็ผล่ออกพูดต่อไป

“ถ้าไม่บอกกันอย่างแบบจู่โจมยังงี้ก็ไม่มีวันได้พบตัวหรอกอย่างดีก็เปิดหนีเข้าป่าไปอีก ถ้ารู้ว่าฉันจะขึ้นมา นี่จะบอกอุบายให้ก็ได้ เอาจดหมายฉบับนั้นขึ้นมาดูใหม่ แล้วคุณก็จะเห็นว่ามันไม่ได้ติดแสตมป์ส่งทางไปรษณีย์เลย ฉันถือมาพร้อมๆกับตัวฉันนี่แหละ พอมาถึงฉันก็กำซัບคุณอำพลให้คนเอาจดหมายฉบับนี้ไปส่งให้แก่คุณจนถึงมือ แล้วก็ให้เขาหลอกคุณขึ้นมานี่นี้ รู้ไว้เสียด้วยเถิดยะ”

“โอ้โฮ...”

รพินทร์คราง ยิ้มนิดหนึ่ง

“ผมขอบคุณ ‘อุบาย’ ของคุณหญิงมาก เพราะผมก็คิดถึงคุณหญิงใจจะขาดอยู่แล้ว”

“อย่ามาทำพูดดีไปหน่อยเลย นึกว่าฉันจะไม่รู้ทั้งนี้รู้ลองคุณรู้สิว่าฉันมารอดักอยู่ที่นี้ จ้างคุณก็ไม่เข้ามาที่สถานีก็กัสดัวนี้ คุณตายใจใช่ไหมละ พอเห็นจดหมายฉันก็แน่ใจได้ว่าตัวฉันคงยังไม่ขึ้นมาหรอก และคุณมีธุระกับคุณอำพลเขาก็เลย

เพชรพระอุมา ตอน จอมพราณ เล่ม 25

prism
ปรีชญา

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ ต่อ 9999-2422-04964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**   **Prism Publishing**

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปรีชญา มิถุนายน 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7965-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)